

[Tove Jørgensen.]

af at der foreligger en mærkbar stigning af ventelisterne i forhold til tidspunktet for udarbejdelsen af kommunens udbygningsplan for sociale og sundhedsmæssige områder?»

(Spm. nr. 193.).

Skriftlig begrundelse.

I en svarskrivelse fra socialstyrelsen af 26. april 1977 til den kommunistiske byrådsgruppe i Odense kommune fremgår det, at der i efteråret 1975 forelå en venteliste på 1.900 børn, at der i løbet af 1976 er konstateret en kraftig stigning i søgningen til kommunens dagplejeforanstillinger, således at ventelisten i oktober 1976 er tredoblet til 5.500 børn (renset for dobbeltregistreringer er tallet 3.500), og at dette forhold er indgået i kommunens udbygningsplan for 1978-83, men at Odense kommunes byråd ved sin behandling af kommunens budget for 1977 har udskudt udvidelsen af dagforanstaltningsskapaciteten for børn med 194 pladser i forhold til udbygningsplanen for 1977-81.

Denne problemstilling er kendetegnende for situationen i en lang række af landets kommuner, hvor man har nedsat udbygningskapaciteten i forhold til udbygningsplanerne på trods af forøgede ventelister.

Socialministeren (Eva Gredal):

Dette spørgsmål hænger jo i høj grad sammen med det foregående, og derfor skal jeg endnu en gang henvise til skrivelsen af 26. april fra socialstyrelsen. Det fremgår også heraf, at en kommunes udbygningsplan ikke kan være endeligt bindende for resultatet af kommunalbestyrelsens budgetbehandling. Dette er en vurdering i henhold til styrelsesloven og har egentlig ikke noget med bistandsloven at gøre.

Men når fru Tove Jørgensen gerne vil have belyst denne vurdering i forbindelse med § 69, kan jeg da oplyse, at det videre fremgår af nævnte skrivelse, at det må anses for beklageligt, at kommunalbestyrelsen trods den stærkt forøgede søgning har fundet det nødvendigt at udsætte omtrent halvdelen af den planlagte udvidelse af disse foranstaltningers kapacitet.

Jeg vil gerne endnu en gang påpege, at det er kommunerne selv, der træffer disse beslutninger, og så endnu en gang understrege, at vi vil være opmærksomme på disse forhold ved den forestående gennemgang af den udbygningsplan, som Odense kommune har indsendt.

Tove Jørgensen (DKP):

Jeg kunne godt tænke mig ministerens kommentar til, hvad udbygningsplanerne overhovedet er værd, når man, som ministeren siger, ikke kan pålægge kommunerne større skatteprocenter. F. eks. på skoleområdet har man nogle krav, idet det i hvert fald skal være sådan, at alle børn kan tilbydes en skoleplads. Måske betyder det, at man fylder mange i klasserne, men der skal dog være en plads. Omvendt på daginstitutionsområdet. Der har vi en lov, der siger, at der skal være det nødvendige antal, men i praksis virker den jo ikke. Derfor kan det ikke være tilfredsstillende, at man udelukkende har nogle udbygningsplaner, der kan fraviges. Og de kan øjensynlig altid kun fraviges nedad og aldrig i opadgående retning, således at man påtager sig at lave flere børneinstitutionspladser, for det hænger nemlig sammen med de økonomiske byrder, man så får i den enkelte kommune.

Det er et spørgsmål, om ikke det er en lovændring, der så skal til; det kunne jeg også tænke mig at få lidt at vide om.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Maisted (FP) til socialministeren:

»Har sagsbehandlerne ved bistandskontorerne pligt til at oplyse skatteyderen, der søger bistand, om, på hvilket grundlag hans anmodning bliver behandlet, og hvis skatteyderen kræver det, skal der så udarbejdes en skriftlig redegørelse?»

(Spm. nr. 196).

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg kan henvise hr. Maisted til at læse socialministeriets cirkulære af 15. august 1975 om bistandslovens almindelige bestemmelser, hvoraf det af punkt 25 fremgår, at det bør påses, at den, der henvender sig om bistand, får mulighed for at drøfte sine problemer grundigt igennem med en medarbejder, og at der i samråd med ansøgeren lægges en plan for, hvilke hjælpemuligheder der kan komme på tale.

Man kan også af samme punkt se, at det af hensyn til ansøgerens bedømmelse af klagemulighederne er af betydning, at de myndigheder, der træffer afgørelse i første og anden instans, i meddelelsen til pågældende omtaler den bestemmelse i bistandsloven, der danner grundlag for afgørelsen.